

om at tie —, om han mener, at det af Hensyn til vore udenrigspolitiske Forhold vil være urigtigt offentligt at omtale Grunden. (*N. Neergaard*: Ja!) Saa vil jeg fortsætte med at spørge: Hvorfor omtalte det ærede Medlem den da offentligt i Odense og lod offentligt referere, hvad han sagde? Thi det ærede Medlems Tale i Odense er jo refereret i „Fyens Tidende“. Der findes den Begrundelse, som det ærede Medlem den Gang udtalte offentligt, refereret. Naar den kunde refereres som falden offentlig paa et Møde i Odense, kunde den vel ogsaa have været fremsat her i Tinget.

Vanggaard: Da den højtærede Trafikminister ikke er til Stede, skal jeg kun henvende nogle faa Bemærkninger til ham. Den højtærede Minister insinuerede, at jeg ophidsede Beboerne i Hirtshals. Det er aldeles ikke Tilfældet. Jeg har kun støttet en Adresse, som Beboerne ganske af sig selv uden min Foranledning eller mit Initiativ har indgivet til Rigsdagen. For øvrigt finder jeg deres Stilling fuldt ud korrekt. Om Ophidselse er der ikke Tale; hvis der findes nogen, maa den være paa den højtærede Ministers Side.

Jeg skal derefter vende mig til nogle Udtalelser af den højtærede Justitsminister. Den højtærede Justitsminister oplæste Navnene paa nogle danske Personer, der var dømt for Spionage; men det, jeg spurgte om, var netop ikke om danske Undersaatter, men det var, hvorfor udenlandske Undersaatter ikke var blevet dømt. Det var der altsaa, efter hvad den højtærede Justitsminister har oplyst, ikke nogen Grund til, efter som Sagen forelaa, og det maa man jo saa slaa sig til Taals med, indtil man har set Sagen.

Den højtærede Justitsminister var ogsaa inde paa min Omtale af den færøske Amtmands Skrivelse til Ministeriet og det Svar, Ministeriet har givet, og den højtærede Justitsminister spurgte, om der bestod nogen Forbindelse mellem mig og Amtmand Rytter, og om det var med hans Vidende og Villie eller paa hans Opfordring, at jeg tog Ordet her. Den højtærede Justitsminister anvendte ogsaa en Spydighed, idet han sagde, at Amtmanden saa kunde have Grund til at sige: Gud Naade mig for mine Hjælpere! Jeg finder ikke, at der var Anledning til denne Spydighed. For det første har jeg ikke talt med Amtmand Rytter, og det er ganske uden hans Vidende og Villie, at jeg taler her; men dernæst vil jeg gerne spørge, om denne Spydighed skulde for-

staas som en Trusel. Kan det tænkes at ville skade Amtmand Rytter, at man herfra anerkender hans Virksomhed? Ærligt talt tror jeg snarere, at de Hjælpere, vi skal være bange for, er saadanne Hjælpere for den danske Stat som den ærede Folketingsmand for Færøerne (*Edward Mortensen*). De rolige og besindige Ord, jeg udtalte om Amtmand Rytters Skrivelse og det Svar, der forelaa derpaa, synes jeg ikke kan være Anledning til at bruge det Udtryk, som den højtærede Minister anvendte. For øvrigt glæder det mig at høre bekræftet af den højtærede Justitsminister, at efter hans Mening var Amtmanden optraadt korrekt. Naar Ministeren mente, at en Amtmand ligesom Regeringen altid maa se at finde den rette Form for Upartiskhed, gaar jeg ogsaa ud fra, at der i den Anerkendelse, den højtærede Minister har givet Amtmanden, ligger, at han har fundet den rette Form for Upartiskhed.

Det forekommer mig, at det netop er det ærede Medlem fra Færøerne, der har villet lave Partipolitik mod Amtmanden. Det ærede Medlem kom først ind paa, at hvis jeg blev sat paa en øde Ø, vilde jeg sikkert kunne forstaa de vanskelige Forhold, Færøerne var stedte i. Jeg har aldeles ikke udtalt mig imod det Faktum, at Færøerne har befundet sig i særlig vanskelige Forhold, jeg har kun udtalt min Anerkendelse af Amtmandens og Lagtingsflertallets Arbejde for at klare disse Vanskeligheder, og jeg har udtalt min Misbilligelse af den Adressebevægelse, som gik ud paa en direkte Henvendelse til den engelske Regering fra det færøske Folk. Det ærede Medlem for Færøerne talte dernæst om, at Amtmanden ikke sammenkaldte Lagtinget, derved bredte Misfornøjelsen sig, men der er jo ingenting til Hinder for, at Amtmanden kan have virket aldeles udmærket og kraftigt for Færøerne, selv om Lagtinget ikke har været sammenkaldt, og det er for øvrigt bevist gennem Ministeriets Svar, at han har udført et fortrinligt Arbejde. For Resten bestilte man — efter hvad det ærede Medlem siger — ikke andet end at skændes. Om det nu er det ærede Medlem, der har været saa overmaade krigersk, ved jeg ikke, men han fritager i alt Fald ikke sig selv, og man maa derfor nærmest forestille sig, at det er det ærede Medlem, som har skældt ud i det omtalte Lagtingsmøde og derved bidraget til, at det ikke fik den Betydning, det burde have faaet.

Hvis Lagtinget havde villet opfordre den danske Regering til at anmode den